

ALE ČO OSTATNÍ ĽUDIA...?!

Výlučná láska s Bohom – ale kam sa tam zmestia ľudia? – Boh – človek – Mojžiš a Ježiš – takže v praxi...

Tak si to teda zhrňme: Boh sám v sebe, v Trojici, žije život dokonalej lásky, úplne sa darujúcej, celým srdcom, celou silou, celým bytím. Vstúpiť do Neba znamená vstúpiť do tohto Božieho Trojičného Života a teda aj z našej strany presne takto milovať Boha „z celého svojho srdca, z celej svojej duše, zo všetkých svojich síl a z celej svojej mysle“ (Lk 10,27 SSV) – nie popri iných, dokonca ani nie viac, než iných, ale úplne *výlučne*, ako jediného! Kým proste do tejto a takejto výlučnej lásky Trojice nevojdeme, nie sme v Trojici a teda ani v Božej blaženosti a teda ani v Nebi. Táto absolútne výlučná láska totiž nie je *podmienkou* nejakého „vpustenia do Neba“, ONA JE Nebom!

To v nás vyvoláva otázku: Dobré, vieme si predstaviť, že sa pre Boha zriekneme vecí, zdravia, dokonca samých seba... ale čo ostatní ľudia? Kam sa v tomto vzťahu „zmestia“ oni? Nezaváňa táto požiadavka lásky akousi ľahostajnosťou voči ostatným ľuďom, kedy proste milujeme Boha, sme na Neho upnutí úplne celí – a všetko a všetci ostatní tak ostávajú niekde mimo, vlastne ich už ani nevnímame, pretože sme v tomto vzťahu výlučnej lásky k Bohu úplne ponorení a uzavretí v tomto vzťahu, v ktorom je tak už len Boh a ja a všetko ostatné je preč, von, vytesnené za dverami, zanechané a zabudnuté? To nám znie až obľudne a zvrátene, o to viac, že požiadavka lásky k bližnému je v Písme zdôraznená ešte viac, než sama viera! Ako to teda je?

Začnime láskou Boha k ľuďom. Ako vraví Písmo, Trojjediný Boh všetkých ľudí predpoznal ešte skôr, než bol stvorený svet. Slobodne sa rozhodol stvoriť ich a slobodne sa rozhodol ako Trojica milovať ich, všetkých a do jedného. Je to teda Jeho voľba ako Boha a má na ňu svoje vlastné dôvody.

Ale čo my? My sme si predsa nikoho z ľudí okolo nás nestvorili, ani slobodne nevyvolili. Boh nám môže prikázať milovať ich – ale nie je náš postoj skôr bližší Mojžišovmu: „Či som ja nosil všetok tento ľud vo svojom lone? Ja som ho priniesol na svet, že odo mňa žiadaš: „Zanes ho na svojich prsiach, ako dojka nosí dojča, do krajiny, ktorú si ty prisahal dať ich otcovi?““ (Nm 11,12 SSV)? Nie je nám bližší postoj Ježišových súkmeňovcov: „Milovať budeš svojho bližného a nenávidieť svojho nepriateľa“ (Mt 5,43 SSV)?

Odpoveď na túto otázku nám dáva Mojžiš, ktorý nakoniec toto bremeno nesie. Nie zo sympatií k Izraelu. Nie preto, že by si ich vyvolil. Ale preto že si vyvolil Boha, ktorý si ako prvý vyvolil jeho. Zamiloval si Boha – a to slobodne. A preto akoby celým svojim životom vraví: „Pane, Adonaj, nemám najmenší dôvod milovať tento spurný ľud tvrdej šije. Ale mám dôvod milovať Teba, Adonaj. Milujem Ťa a volím si Teba. A pre Teba, kvôli Tebe... dobre. Z lásky k Tebe budeme teda slúžiť aj tomuto ľudu, áno, z lásky k Tebe ho dokonca budem... milovať...“

Toto je prvý základ pre opravdivú lásku ku *všetkým* ľuďom bez rozdielu. Už počujem mojich priateľov ateistov ako zhrozene kričia: „Pokrytectvo! Hnusné pokrytectvo vás, kresťanov! Pretvarujete sa, akoby ste ľudí milovali, ale nemilujete ich, nebyť toho vášho boha, kašľali by ste na nich!“ Čo na to povedať? Azda len to, že láska, to nie je cit, ani sympatia. Je to akt vôle, záväzok vôle. Kto teda prijíma tento záväzok, tak už miluje. A ak ho prijíma z lásky k Bohu... ukážte mi ateistu, ktorý napriek svojmu ateizmu miluje opravdivo všetkých ľudí,

ba aj život by za nich dal! Nájdete? Nenájdete... Keď príde na lámanie chleba, skôr od nich dostanete odpoveď, akú mi dal jeden môj ateistický priateľ, citujem: „Ja mam svoj život rád lebo je len jeden ktorý mám, ja neverím na vaše rozprávky o sedemdesiatich pannách alebo archanjeloch čo ma čakajú pri nebeskej bráne. Ja smrť neberiem ako niečo super, ja mám rád tento svet a život v ňom takže rád v ňom zostanem tak dlho ako sa len dá a duplom sa z neho nechcem dostať pre vaše bájky a povesti.“ A sme doma... Lepšie skutočne milovať všetkých ľudí, aj dobrých, aj zlých, kvôli Bohu, než ich bez Boha nemilovať vôbec...

Ale pozor! Ešte nie sme na konci! Ešte je tu Kristus! Ježiš sa nám stal podobným vo všetkom. A teda aj v našej situácii lásky. Sám hovorí, že aj motívom jeho služby a obety nie sme my, ale Otec, láska k Otcovi, ktorého vôľu a dielo prišiel vykonať. Ale potom Ježiš pomaly smeruje k niečomu ešte viac, keď hovorí: „Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske! ... Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov. Vy ste moji priatelia...“ (Jn 15,9.13n SSV). V tejto chvíli Ježiš hovorí: Už nielen kvôli Otcovi, ale pre Vás samotných, kvôli Vám robím to, čo robím. Dávam život nielen za Otcovo dielo, ale rovnako aj za Vás!

Ako sme povedali, Boh má svoje dôvody, prečo sa slobodne rozhodol stvoriť a milovať *všetkých* ľudí na tomto svete, dobrých, aj zlých (porov. Mt 5,45). Takisto je faktom, že povoláva ľudí, aby sa zbožštili, aby boli vo všetkom ako On: „Vy teda buďte dokonali, ako je dokonalý váš nebeský Otec!“ (Mt 5,48 SSV). A teda postupne nás vedie aj k svojim dôvodom tejto lásky. Na začiatku, kým Boha nepoznáme, žijeme si naozaj podľa onoho ľudského: „Milovať budeš svojho bližného a nenávidieť svojho nepriateľa“ (Mt 5,43 SSV) – aj keď to nenazveme „nenávisť“, ale častejšie „nezáujem“, „nesympatia“, „odpor“, atď. Potom, keď spoznáme Boha, sa pre Boha a kvôli Bohu dokážeme *obetovať* pre týchto ľudí, nie ešte kvôli nim, ale z lásky k Bohu, ako hovorí Pavol: „Lebo nás ženie Kristova láska, keď si uvedomíme, že ak jeden zomrel za všetkých, teda všetci zomreli“ (2 Kor 5,14 SSV). Ale úmerne tomu, ako nás preniká Duch Svätý, postupne nás prenikajú aj *Božie dôvody* tejto lásky k ľuďom, dôvody nadprirodzené – a v nás sa pomaly vzmáha už nielen láska k Bohu a kvôli Bohu, ale opravdivá *Božia* láska, podľa slov Písma: „Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5,5 SSV). A v nej sa završuje naše zbožštenie, podľa slov Klementa Alexandrijského: „Človek sa stáva Bohom preto, že miluje všetko to, čo miluje Boh!“ – a v tej chvíli, poučení a preniknutí Bohom, naozaj milujeme: rovnako, ako Boh, všetkých ľudí tak, ako Boh, z rovnakých motívov, ako Boh... Sme zbožštení!

Takže v podstate máme len dve možnosti: Alebo nemilovať Boha celým srdcom, celým bytím a celou silou – a bez Neho a mimo Neho nemilovať ani všetkých ostatných ľudí (a možno ani nikoho). Alebo milovať Boha celým srdcom, celou silou a celým bytím – a v ňom a s ňím a skrze Neho byť skutočne a opravdivo milovať aj všetkých a každého človeka tak, ako Boh. A iné možnosti naozaj nejestvujú...!